

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2021 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 83 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz.423 z późn. zm.), stwierdził, że R. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, naliczonymi na dzień wydania decyzji, wynosi łącznie 40 542,60 zł, w tym:

1) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 11. 2015 r. do 08. 2018 r. w kwocie: 27.594,35 zł;

odsetek za zwłokę: 10.107,00 zł;

2) z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 11. 2015 r. do 08.2018 r. w kwocie: 2.376,25 zł;

- odsetek za zwłokę: 465,00 zł.

Organ rentowy podkreślił, że wskazane powyżej odsetki naliczone zostały na dzień 11.06.2019 r. zaś na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy, odsetki naliczane będą nadal do dnia zapłaty, włącznie z tym dniem odsetki za zwłokę winny być liczone na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że płatnik składek nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 - obliczania, potrącania z dochodów rozliczania oraz opłacania należnych składek. Wskazał także, że zawiadomił płatnika składek o wszczęciu, z urzędu, postępowania w sprawie określania wysokości należności z tytułu składek, wzywając do złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastrzegł, także, iż brak uregulowania, określonego decyzją, zobowiązania, wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, w terminie miesiąca, od otrzymania decyzji, spowoduje przymusowe ściągnięcie należności w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

(decyzja k. 10 – 10 verte +akt ZUS)

Od powyższej decyzji ubezpieczony R. K. odwołanie złożył w ustawowym terminie do Sądu Okręgowego w Łodzi wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że nie jest on zobowiązany z tytułu składek określonych w zaskarżonej decyzji.

Według ubezpieczonego powyższa decyzja jest dla niego bardzo krzywdząca, gdyż stanowi tylko i wyłącznie konsekwencję zakończonego prawomocnie postępowania sądowego w sprawie o sygn. akt X U 429/19 o zwrot nienależnie pobranych świadczeń. Ubezpieczony podkreślił, że w postępowaniu sądowym dołożył wszelkich starań w celu wykazania, iż jego postępowanie było zgodne z obowiązującymi przepisami. Niestety, Sąd nie podzielił jego stanowiska i sprawa została prawomocnie zakończona wyrokiem zasądającym zwrot świadczeń. Wnioskodawca podkreślił, że co roku uzyskiwał z ZUS zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek. Składki opłacał on zawsze na czas.

(odwołanie k. 3 – 4)

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, tj. zgodnie z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Nadto wskazał, że zadłużenie na koncie płatnika składek – R. K. powstało w wyniku sporządzenia z urzędu przez organ rentowy korekt dokumentów rozliczeniowych za okres od 08.2015 r. do 07.2018 r., w wyniku prawomocnego zakończenia się postępowania z odwołania R. K. od decyzji z 8.02.2019r.

(odpowiedź na odwołanie k. 6– 10)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny :

R. K., od dnia 10 czerwca 2013 roku prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), której przeważającym przedmiotem była działalność bankowa (agencja bankowa dla (...) S.A), a od maja 2016 roku również wynajem i dzierżawa samochodów osobowych.

(bezsporne)

Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawca zgłosił siebie oraz małżonkę jako współpracownika do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych.

(okoliczność bezsporna)

W spornym okresie, R. K. nie zgłaszał w ZUS-ie zawieszenia wykonywania bądź likwidacji działalności gospodarczej. ,(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 8 lutego 2019 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego za okresy: od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia 10 grudnia 2014 roku, od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 8 stycznia 2015 roku, od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2015 roku, od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 12 maja 2015 roku, od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 19 sierpnia 2015 roku, od dnia 17 października 2015 roku do dnia 10 listopada 2015 roku, 24 listopada 2015 roku do dnia 11 grudnia 2015 roku, od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia 12 stycznia 2016 roku, od dnia 27 marca 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, od dnia 6 maja 2016 roku do dnia 8 czerwca 2016 roku, od dnia 23 czerwca 2016 roku do dnia 20 lipca 2016 roku, od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, od dnia 6 września 2016 roku do dnia 24 września 2016 roku, od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku, od dnia 9 września 2017 roku do dnia 15 września 2017 roku, od dnia 6 października 2017 roku do dnia 15 października 2017 roku, od dnia 6 listopada 2017 roku do dnia 20 listopada 2017 roku, od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 18 grudnia 2017 roku, od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia 27 stycznia 2018 roku, od dnia 7 lutego 2018 roku do dnia 14 lutego 2018 roku, od dnia 7 marca 2018 roku do dnia 13 marca 2018 roku, od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku, od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia 15 czerwca 2018 roku, od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 6 lipca 2018 roku, od dnia 7 sierpnia 2018 roku do dnia 11 sierpnia 2018 roku, prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 1 października 2016 roku do dnia 22 maja 2017 roku, prawa do zasiłku opiekuńczego od dnia 26 maja 2015 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku, od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 15 lipca 2017 roku, od dnia 8 lutego 2016 roku do dnia 15 lutego 2016 roku, od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 25 marca 2016 roku, od dnia 6 czerwca 2017 roku do dnia 19 czerwca 2017 roku, od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia 21 lipca 2017 roku, od dnia 29 sierpnia 2018 roku do dnia 10 października 2018 roku. Organ rentowy zobowiązał również wnioskodawcę do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń wraz z odsetkami w łącznej kwocie 192.175,04 zł.

(bezsporne)

Kolejną decyzją z dnia 4 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zmienił decyzję z dnia 8 lutego 2019 roku, w ten sposób, że zobowiązał R. K. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku opiekuńczego za okres od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia 19 sierpnia 2015 roku, od dnia 17 października 2015 roku do dnia 10 listopada 2015 roku, od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia 11 grudnia 2015 roku, od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia 12 stycznia 2016 roku, od dnia 8 lutego 2016 roku do dnia 15 lutego 2016 roku, od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 25 marca 2016 roku, od dnia 27 marca 2016 roku do dnia 22

kwietnia 2016 roku, od dnia 6 maja 2016 roku do dnia 8 czerwca 2016 roku, od dnia 23 czerwca 2016 roku do dnia 20 lipca 2016 roku, od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, od dnia 6 września 2016 roku do dnia 24 września 2016 roku, od dnia 1 października 2016 roku do dnia 22 maja 2017 roku, od dnia 6 czerwca 2017 roku do dnia 19 czerwca 2017 roku, od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia 21 lipca 2017 roku, od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku, od dnia 9 września 2017 roku do dnia 15 września 2017 roku, od dnia 6 października 2017 roku do dnia 15 października 2017 roku, od dnia 6 listopada 2017 roku do dnia 20 listopada 2017 roku, od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 18 grudnia 2017 roku, od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia 27 stycznia 2018 roku, od dnia 7 lutego 2018 roku do dnia 14 lutego 2018 roku, od dnia 7 marca 2018 roku do dnia 13 marca 2018 roku, od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku, od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia 15 czerwca 2018 roku, od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 6 lipca 2018 roku, od dnia 7 sierpnia 2018 roku do dnia 11 sierpnia 2018 roku w kwocie 148.271,86 złotych. Ponadto, zobowiązano wnioskodawcę do zwrotu odsetek od nienależnie pobranych świadczeń od dnia doręczenia decyzji zmienianej. Organ rentowy postanowił nie dochodzić zwrotu zasiłku chorobowego i zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia 10 grudnia 2014 roku, od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 8 stycznia 2015 roku, od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2015 roku, od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 12 maja 2015 roku, od dnia 26 maja 2015 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku, od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 15 lipca 2015 roku, od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku w kwocie 18.586,86 zł, gdyż zobowiązanie do ich zwrotu uległo przedawnieniu. (decyzja ZUS k. 8 – 9 akt ZUS)

Od powyższych decyzji organu rentowego z dnia 8 lutego 2019 roku oraz z dnia 4 kwietnia 2019 roku R. K. odwołał się do Sądu.

(bezsporne)

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 4.10.2019 roku o sygn. akt X U 429/19, w punkcie 1 zmienił decyzję organu rentowego z 8.02.2019 roku zmienioną decyzją z 4.04.2019 roku w ten sposób, że przyznał R. K. prawo do zasiłku opiekuńczego za okres: od 26.05.2015 roku do 10.06.2015 roku, od 1.07.2015 roku do 15.07.2015 roku, od 8.02.2016 roku do 15.02.2016 roku oraz od 4.07.2017 roku do 21.07.2017 roku, uchylając jednocześnie obowiązek zwrotu zasiłku opiekuńczego za okres od 8.02.2016 roku do 15.02.2016 roku oraz od 4.07.2017 roku do 21.07.2017 roku wraz z odsetkami. W punkcie 2 umorzył postępowanie w zakresie obowiązku zwrotu odsetek w części, w jakiej zaskarżona decyzja z 8.02.2019 roku została zmieniona decyzją organu rentowego z 4.04.2019 roku, zaś w punkcie 3 oddalił odwołanie w pozostałej części.

(wyrok SR dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi o sygn. akt X U 429/19 k. 6 akt ZUS)

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone apelacją przez organ rentowy oraz przez ubezpieczonego R. K..

(bezsporne)

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25.03.2020r. o sygn. akt: VIII Ua 117/19, uwzględnił apelację organu rentowego i zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, w ten sposób, że oddalił odwołanie R. K., natomiast apelację R. K. oddalił.

(wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25.03.2020r. o sygn. akt: VIII Ua 117/19 k. 7 akt ZUS, wyrok wraz z uzasadnieniem k. 15)

R. K. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

(bezsporne)

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 17 września 2020 r. o sygn. akt: VIII Ua 117/19 wstrzymał wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 marca 2020 roku w sprawie VIII Ua 117/19 i wyroku Sądu Rejonowego dla

Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 października 2019 roku w sprawie XU 429/19 do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego.

(postanowienie SO w Łodzi z dnia 17 września 2020 r. o sygn. akt: VIII Ua 117/19)

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9.06.2021 roku o sygn. akt: I USK 218/21, odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(bezsporne)

Organ rentowy na skutek prawomocnego zakończenia postępowania sądowego o sygn. akt X U 429/19 dokonał sporządzenia z urzędu korekt dokumentów rozliczeniowych ubezpieczonego jako płatnika za okres od 08.2015 roku do 07.2018 roku.

(bezsporne)

R. K. nie opłacił należnych składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na ubezpieczenie społeczne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od 11.2015 roku do 08.2018 roku.

(szczegółowe zestawienie należności k. 11 – 11 verte akt ZUS)

Zadłużenie wnioskodawcy wyniosło łącznie kwotę 40.542,60 zł, w tym:

1) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 11. 2015 r. do 08. 2018 r. w kwocie: 27.594,35 zł;

odsetek za zwłokę: 10.107,00 zł;

2) z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 11. 2015 r. do 08.2018 r. w kwocie: 2.376,25 zł;

- odsetek za zwłokę: 465,00 zł.

(szczegółowe zestawienie należności k. 11 – 11 verte akt ZUS)

Zawiadomieniem z dnia 24 listopada 2021 r. ubezpieczony został poinformowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

(zawiadomienie wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. k. 1 – 2 verte akt ZUS)

Zawiadomieniem z dnia 16 grudnia 2021 r. organ rentowy poinformował wnioskodawcę o zakończeniu postępowania prowadzonego w powyższej sprawie oraz o przysługującym mu prawie wypowiedzenia się w zakresie zebranych dowodów i materiałów.

(zawiadomienie wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. k. 4 – 5 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych do akt sprawy aktach ZUS a także dokumenty z akt sądowych o sygn. akt X U 429/19 oraz VIII Ua 117/19, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony.

Zebrane dokumenty nie nasuwają wątpliwości i pozwalają tym samym na wydanie rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. K. nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniesienia wniosków dowodowych, dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczanie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione. (tak wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.06.2018, III AUa 1815/17). Sprawa nie miała charakteru wielowątkowego, wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron. Sprawa w świetle stanowisk stron i zebranych dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.04.2018, VI ACa 1694/17)

Przechodząc zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy wskazać trzeba, że zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2021 r., poz. 423 z późn. zm.), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Na mocy art. 13 pkt 4 powyższej ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą są obowiązane, bez uprzedniego wezwania, opłacić składki na ubezpieczenie zdrowotne za każdy miesiąc kalendarzowy w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek na ubezpieczenie społeczne. (art. 29 ust. 1 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia oraz art. 87 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych)

Zgodnie z treścią art. 104 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (tekst jedn.. Dz.U. z 2020 r., poz. 1409) obowiązującej od 1 czerwca 2004 r. obowiązkowe składki na Fundusz Pracy opłacają pracodawcy.

W myśl art. 107 ust. 1 przytoczonej ustawy, składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, w trybie i na zasadach, przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Według art. 32 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych, oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Płatnik składek, na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Według art. 46 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, rozliczenie składek, o których mowa w ust. 1, oraz wypłaconych przez płatnika w tym samym miesiącu zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych podlegających rozliczeniu na poczet składek następuje w deklaracji rozliczeniowej według ustalonego wzoru. Nie podlegają rozliczeniu w deklaracji rozliczeniowej zasiłki wypłacone przez płatnika bezpodstawnie.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca – dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca – dla pozostałych płatników.

Według art. 48 ust. 1 jeżeli płatnik składek nie złoży w terminie deklaracji rozliczeniowej, nie będąc z tego obowiązku zwolniony, Zakład dokonuje wymiaru składek z urzędu w wysokości wynikającej z ostatnio złożonej deklaracji rozliczeniowej, bez uwzględnienia wypłaconych zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych, zawiadamiając o tym płatnika.

2. Jeżeli po wymierzeniu składek z urzędu płatnik składek złoży deklarację rozliczeniową, Zakład koryguje wymiar składek do wysokości wynikającej ze złożonej deklaracji rozliczeniowej, z uwzględnieniem wykazanych w deklaracji zasiłków oraz zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych.

W myśl zaś z art. 48b ust. 1 ustawy systemowej Zakład może sporządzać z urzędu zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, zgłoszenia wyrejestrowania ubezpieczonego z ubezpieczeń społecznych, imienne raporty miesięczne, zgłoszenia płatnika składek, zgłoszenia wyrejestrowania płatnika składek, deklaracje rozliczeniowe oraz dokumenty korygujące te dokumenty, zwane dalej „dokumentami związanymi z ubezpieczeniami społecznymi określonymi w ustawie”.

2. Zakład może korygować z urzędu błędy stwierdzone w dokumentach związanych z ubezpieczeniami społecznymi określonych w ustawie.

3. Zakład może żądać od płatnika składek ponownego złożenia dokumentów związanych z ubezpieczeniami społecznymi określonych w ustawie, jeżeli dokumenty te nie zostały zidentyfikowane w systemie informatycznym Zakładu.

4. Zakład może z urzędu wprowadzać i korygować dane bezpośrednio na kontach ubezpieczonych lub kontach płatników składek, informując o tym ubezpieczonych i płatników składek.

Stosownie do treści art. 24 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należnościami z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia oraz dodatkowa opłata.

W świetle, znajdującego odpowiednie zastosowanie, na mocy art. 31 i 32 u.s.u.s., przepisu art. 26 u.o.p. , podatnik odpowiada całym swoim majątkiem za, wynikające ze zobowiązań podatkowych, podatki.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 1-5 wyżej wymienionej ustawy systemowej, Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek, ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Od decyzji Zakładu, przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że organ rentowy decyzją z dnia 30 grudnia 2021 r. - na podstawie art. 83 ust. 1 oraz art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określił zadłużenie wnioskodawcy R. K. (jako płatnika składek) z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na kwotę 40.542,60 zł. Strona odwołująca się nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń wobec wysokości i okresów zaległości, podnosząc jedynie, że powyższa zaległość jest wynikiem prawomocnie zakończonego postępowania sądowego, które było dla niego krzywdzące.

Podkreślenia, w tym miejscu, wymaga, że, z chwilą wniesienia odwołania, R. K., stał się stroną postępowania cywilnego, a organ rentowy jego przeciwnikiem procesowym. Podporządkowanie się, obowiązującym w procesie cywilnym, zasadom, w tym, zasadzie kontradyktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów. Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. To strony są dysponentem toczącego się postępowania dowodowego i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Powyższe jasno wynika z art. 3 k.p.c., który wskazuje, że na stronach spoczywa obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów na ich poparcie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt IV CSK 71/09 (LEX nr 737288) przedstawił pogłębione wywody w przedmiocie ciężaru dowodu, z którymi zgodzić się należy, wskazując, że kwestia ta może być rozpatrywana w aspekcie procesowym i materialnoprawnym. Aspekt procesowy (formalny) dotyczy obowiązków (powinności) stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy. Wynika on z treści art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. Aspekt materialnoprawny dotyczy, natomiast, negatywnych skutków, jakie wiążą się z nieudowodnieniem przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 6 k.c.). Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranyemu środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kontroli podlega decyzja organu rentowego i ciężar dowodu będzie zależał od rodzaju decyzji. Jeżeli jest to decyzja, w której organ zmienia sytuację prawną ubezpieczonego, to powinien wykazać uzasadniające ją przesłanki faktyczne. W niniejszej sprawie organ rentowy, przeprowadził postępowanie kontrolne, zawiadamiając wnioskodawcę o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, określając okresy zaległości, kwoty i tytuły. Wnioskodawca w toku postępowania przed organem rentowym nie wykazał faktu zapłaty powyższych należności, a zatem organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Zatem jeżeli organ rentowy określił zaległość poprzez dokładne wskazanie okresów i kwot należności, to w postępowaniu sądowym skarżący zobowiązany był do odniesienia się do tych okoliczności (art. 221 k.p.c.) oraz wykazania faktów przeciwnych, niż wskazane przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Poza tym, po wniesieniu odwołania od decyzji, Sąd zobligowany jest uwzględnić dalsze reguły dowodowe przewidziane w k.p.c. (art. 228 § 1 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 231 k.p.c.). Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie toczy się od nowa, lecz stanowi kontynuację uprzedniego postępowania przed organem rentowym. Z tej przyczyny obowiązkiem strony wnoszącej odwołanie jest ustosunkowanie się do twierdzeń organu rentowego ze wszystkimi konsekwencjami wynikającymi z art. 232 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011r., II UK 69/11, LEX nr 1108830).

Jak już wskazano w przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie zgłosił zastrzeżeń wobec określonych w zaskarżonej decyzji wysokości i okresów zaległości.

Bezsprzecznie ustalono zaś, że decyzją z dnia 8 lutego 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego za okresy: od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia 10 grudnia 2014 roku,

od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 8 stycznia 2015 roku, od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2015 roku, od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 12 maja 2015 roku, od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 19 sierpnia 2015 roku, od dnia 17 października 2015 roku do dnia 10 listopada 2015 roku, 24 listopada 2015 roku do dnia 11 grudnia 2015 roku, od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia 12 stycznia 2016 roku, od dnia 27 marca 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, od dnia 6 maja 2016 roku do dnia 8 czerwca 2016 roku, od dnia 23 czerwca 2016 roku do dnia 20 lipca 2016 roku, od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, od dnia 6 września 2016 roku do dnia 24 września 2016 roku, od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku, od dnia 9 września 2017 roku do dnia 15 września 2017 roku, od dnia 6 października 2017 roku do dnia 15 października 2017 roku, od dnia 6 listopada 2017 roku do dnia 20 listopada 2017 roku, od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 18 grudnia 2017 roku, od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia 27 stycznia 2018 roku, od dnia 7 lutego 2018 roku do dnia 14 lutego 2018 roku, od dnia 7 marca 2018 roku do dnia 13 marca 2018 roku, od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku, od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia 15 czerwca 2018 roku, od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 6 lipca 2018 roku, od dnia 7 sierpnia 2018 roku do dnia 11 sierpnia 2018 roku, prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 1 października 2016 roku do dnia 22 maja 2017 roku, prawa do zasiłku opiekuńczego od dnia 26 maja 2015 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku, od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 15 lipca 2017 roku, od dnia 8 lutego 2016 roku do dnia 15 lutego 2016 roku, od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 25 marca 2016 roku, od dnia 6 czerwca 2017 roku do dnia 19 czerwca 2017 roku, od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia 21 lipca 2017 roku, od dnia 29 sierpnia 2018 roku do dnia 10 października 2018 roku. Organ rentowy zobowiązał również wnioskodawcę do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń wraz z odsetkami w łącznej kwocie 192.175,04 zł. Kolejną decyzją z dnia 4 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zmienił decyzję z dnia 8 lutego 2019 roku, w ten sposób, że zobowiązał R. K. do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku opiekuńczego za okres od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia 19 sierpnia 2015 roku, od dnia 17 października 2015 roku do dnia 10 listopada 2015 roku, od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia 11 grudnia 2015 roku, od dnia 6 stycznia 2016 roku do dnia 12 stycznia 2016 roku, od dnia 8 lutego 2016 roku do dnia 15 lutego 2016 roku, od dnia 1 marca 2016 roku do dnia 25 marca 2016 roku, od dnia 27 marca 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, od dnia 6 maja 2016 roku do dnia 8 czerwca 2016 roku, od dnia 23 czerwca 2016 roku do dnia 20 lipca 2016 roku, od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, od dnia 6 września 2016 roku do dnia 24 września 2016 roku, od dnia 1 października 2016 roku do dnia 22 maja 2017 roku, od dnia 6 czerwca 2017 roku do dnia 19 czerwca 2017 roku, od dnia 4 lipca 2017 roku do dnia 21 lipca 2017 roku, od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia 11 sierpnia 2017 roku, od dnia 9 września 2017 roku do dnia 15 września 2017 roku, od dnia 6 października 2017 roku do dnia 15 października 2017 roku, od dnia 6 listopada 2017 roku do dnia 20 listopada 2017 roku, od dnia 5 grudnia 2017 roku do dnia 18 grudnia 2017 roku, od dnia 6 stycznia 2018 roku do dnia 27 stycznia 2018 roku, od dnia 7 lutego 2018 roku do dnia 14 lutego 2018 roku, od dnia 7 marca 2018 roku do dnia 13 marca 2018 roku, od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku, od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia 15 czerwca 2018 roku, od dnia 1 lipca 2018 roku do dnia 6 lipca 2018 roku, od dnia 7 sierpnia 2018 roku do dnia 11 sierpnia 2018 roku w kwocie 148.271,86 złotych. Ponadto, zobowiązano wnioskodawcę do zwrotu odsetek od nienależnie pobranych świadczeń od dnia doręczenia decyzji zmienianej. Organ rentowy postanowił nie dochodzić zwrotu zasiłku chorobowego i zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia 10 grudnia 2014 roku, od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 8 stycznia 2015 roku, od dnia 9 kwietnia 2015 roku do dnia 20 kwietnia 2015 roku, od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 12 maja 2015 roku, od dnia 26 maja 2015 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku, od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 15 lipca 2015 roku, od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku w kwocie 18.586,86 zł, gdyż zobowiązanie do ich zwrotu uległo przedawnieniu.

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 4.10.2019 roku o sygn. akt X U 429/19, w punkcie 1 zmienił decyzję organu rentowego z 8.02.2019 roku zmienioną decyzją z 4.04.2019 roku w ten sposób, że przyznał R. K. prawo do zasiłku opiekuńczego za okres: od 26.05.2015 roku do 10.06.2015 roku, od 1.07.2015 roku do 15.07.2015 roku, od 8.02.2016 roku do 15.02.2016 roku oraz od 4.07.2017 roku do 21.07.2017 roku, uchylając jednocześnie obowiązek zwrotu zasiłku opiekuńczego za okres od 8.02.2016 roku do 15.02.2016 roku oraz od 4.07.2017 roku do 21.07.2017 roku wraz z odsetkami. W punkcie 2 umorzył postępowanie w zakresie obowiązku zwrotu odsetek w części,

w jakiej zaskarżona decyzja z 8.02.2019 roku została zmieniona decyzją organu rentowego z 4.04.2019 roku, zaś w punkcie 3 oddalił odwołanie w pozostałej części.

Sąd Okręgowy w Łodzi, prawomocnym wyrokiem z dnia 25.03.2020r. o sygn. akt VIII Ua 117/19, uwzględnił apelację organu rentowego i zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, w ten sposób, że oddalił odwołanie R. K., natomiast apelację R. K. oddalił.

Na skutek powyższego R. K. miał obowiązek złożenia deklaracji korygujących a następnie opłacenia powstałych należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w prawidłowej wysokości za okres od 08.2015r. do 07.2018r.

Z uwagi na okoliczność, iż R. K. nie złożył stosownych deklaracji, organ rentowy z urzędu dokonał korekty dokumentów rozliczeniowych za okres od 08.2015 roku do 07.2018 roku, do czego wyraźnie uprawniał go art. 48 i 48b ustawy systemowej.

Ubezpieczony R. K. nie opłacił należnych składek, z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na ubezpieczenie społeczne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od 11.2015 roku do 08.2018 roku wynikających z deklaracji krygujących ZUS.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyjaśnić, w tym miejscu, trzeba, że zachodziła konieczność przyjęcia ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie VIII Ua 117/19, które należało uznać za wiążące, także, i w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez te podmioty, że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, LEX 864020). Skutek materialno-prawny prawomocnego orzeczenia oznacza, że prawomocne orzeczenie odpowiada rzeczywistości stanowi prawnemu, potwierdza go i czyni go niewątpliwym. Jeśli zatem dane zagadnienie prawne zostało prawomocnie rozstrzygnięte w pierwszym procesie, stanowi kwestię wstępną (prejudycjalną) w innym procesie, w którym dochodzone jest inne żądanie. Związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku i w późniejszym procesie kwestia ta nie może być już ponownie badana (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, M. Prawn. 2015, nr 2, s. 85). Nie jest w świetle powyższego dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnym postępowaniu, chociażby przedmiot tych spraw się różnił (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., I PK 225/10, LEX nr 896456).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 20 maja 2014 r., I PK 295/13 (LEX nr 1483572) Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, iż sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku, nawet jeżeli argumentacja prawna, na której opiera się to rozstrzygnięcie jest nietrafna. W późniejszej sprawie kwestia ta nie może być już w ogóle badana. Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07, LEX nr 376385).

Prawomocne orzeczenie sądu opiera swoje znaczenie na prawach podmiotowych, o które proces się toczył, a udzielając ochrony prawnej (bądź też odmawiając jej udzielenia) realizuje również samo prawo do wymiaru sprawiedliwości, mające swoje konstytucyjne źródła (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Dopuszczenie do możliwości rozbieżnego oceniania zasadności tego samego roszczenia, w tych samych okolicznościach, w różnych orzeczeniach byłoby zaprzeczeniem społecznie oczekiwanych reguł ochrony prawnej i naruszeniem zasady zaufania do wymiaru sprawiedliwości. Moc wiążąca ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący

przedmiotem rozstrzygnięcia. Prawomocny wyrok, z punktu widzenia jego prejudycjalnego znaczenia także w innej sprawie, swą mocą powoduje, że nie tylko nie może być zmieniony lub uchylony, ale że nie jest możliwe odmienne ocenianie i uregulowanie tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami (por. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 15; z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 23; a także z dnia 4 listopada 2016 r., I CSK 736/15, LEX nr 2156645).

Z prawomocnością orzeczenia sądowego, ściśle związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.). Zgodnie z powyższym przepisem wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Natomiast, moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) rozważana jest jedynie wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Wynikający z mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia walor prawny zawartego w jego treści rozstrzygnięcia (osądzenia) występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W takiej nowej sprawie skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawia się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2018 r., I PK 121/17, LEX nr 2508169).

Należy przy tym zaznaczyć, że z powagi rzeczy osądzonej korzysta jedynie sentencja wyroku, natomiast jego motywy (zawarte w uzasadnieniu) tylko w takich granicach w jakich stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu, a przede wszystkim indywidualizacji sentencji wyroku jako rozstrzygnięcia o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego (tak np. Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 71). Znaczenie takie mogą mieć więc tylko te elementy uzasadnienia, które dotyczą rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03, LEX nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005 r., V CK 139/05, LEX nr 186929, a także uzasadnienie uchwały tego Sądu z dnia 12 lipca 2018 r., III CZP 3/18, (...))

W ocenie Sądu Okręgowego bez wątplenia taka właśnie sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Z racji tego, iż w toku postępowania sądowego o sygn. akt VIII Ua 117/19 zostało prawomocnie ustalone w jakich okresach wnioskodawcy przysługiwało prawo do zasiłków, a orzeczenie to wiąże Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, Sąd, w rzeczonym postępowaniu w sprawie o należności z tytułu składek, nie mógł dokonywać żadnych innych (odmiennych) ustaleń w tym zakresie.

Nadto, nie jest możliwe, w realiach niniejszej sprawy, uwzględnienie żądania R. K., na innej podstawie, gdyż, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie jest prawnie dopuszczalne stosowanie klauzul generalnych, którymi są, w szczególności, zasady współzycia społecznego. Zgodnie z poglądem judykatury „Do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., ani art. 8 k.p., bo przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter przepisów prawa publicznego.” „W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest powoływanie się na zasady współzycia społecznego, jako że prawo ubezpieczeń społecznych, w odróżnieniu od przepisów prawa pracy (art. 300 k.p.), nie zawiera normy o charakterze takiej klauzuli generalnej, ani też normy zezwalającej na stosowanie w zakresie nieuregulowanym przepisów kodeksu cywilnego.” (por. wyrok SN z dnia 16 czerwca 2011 r. sygn. akt III UK 214/10 opubl. LEX 1095955, wyrok SA w Katowicach z dnia 20 maja 2010 r., sygn. akt III AUa 3616/09, opubl. LEX nr 785483 wyrok SN z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt I UK 174/09, opubl. LEX nr 585709, wyrok NSA w W. z dnia 18 maja 2011 r., sygn. akt I OSK 124/11, opubl. LEX 990161, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt III AUa 330/08)

Powyższy fakt oznaczał, zatem, że R. K. miał obowiązek opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w prawidłowej wysokości.

Mając na względzie wskazane okoliczności, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało oddalić wniesione odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 t.j. z późn. zm).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

K.B

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy (pouczenie dokonane k. 18 odwr.).